

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลสองชุดที่เลือกจากประชากรกลุ่มเดียวกัน หรือเลือกจากประชากรที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน หากได้จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าที่ได้จะแสดงให้ทราบถึงระดับแห่งความสัมพันธ์กัน และสามารถนำลักษณะของข้อมูลชุดหนึ่งมาทำนายลักษณะของข้อมูลอีกชุดหนึ่งได้ โดยเฉพาะการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกกับความสำเร็จในการศึกษา การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของคะแนนที่ได้จากการสอบหลาย ๆ ชุด และนำคะแนนจากข้อมูลชุดหนึ่ง หรือมากกว่านั้นมาใช้ทำนายคะแนนอีกชุดหนึ่งที่สัมพันธ์กันจึงเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งมีผู้วิจัยเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวหลายท่านต่อไปนี้

รายงานการวิจัยจากต่างประเทศ

ค.ศ. 1958 ฟรานซ์ (Franz) แคนนิส (Danis) และแกรเซีย¹ (Gracia) ได้ศึกษาว่าสามารถใช้คะแนนจากการทดสอบก่อนเข้าวิทยาลัย ทำนายผลการศึกษาในวิทยาลัยได้หรือไม่ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทดสอบความถนัดในคำภาษา คณิตศาสตร์ และคะแนนเฉลี่ยในโรงเรียนมัธยมกับคะแนนเฉลี่ยผลการศึกษาระดับแรกของนักศึกษาที่เข้าศึกษาในวิทยาลัย 16 แห่ง ในมลรัฐจอร์เจีย (Gorgia) ปี 1957 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูงทุกค่า

¹Gretchen Franz, Junius A. Danis, Dolores Gracia, "Prediction of Grade from Pre-Admission Indices in Gorgia Tax - Supported College," Educational and Psychological Measurement, 18 (1958) pp. 841 - 842.

ค.ศ. 1959 คลัก (Klug) และไบร์ลีย์² (Bierly) ได้ศึกษาการใช้แบบทดสอบความสามารถในโรงเรียนและวิทยาลัย และคะแนนที่ได้จากโรงเรียนมัธยม เป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ผลการศึกษาในวิทยาลัย โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากตัวทำนายแต่ละตัว และจากตัวทำนายทั้งสองตัวรวมกันกับคะแนนเฉลี่ยภาคแรกของการศึกษา พบว่า ความแม่นยำในการทำนายผลการศึกษาในชั้นปีที่ 1 จากตัวทำนายทั้งสองไม่แตกต่างกัน และการทำนายโดยใช้ตัวทำนายทั้งสองรวมกันได้ผลดีกว่าการใช้แบบทดสอบความสามารถเพียงอย่างเดียว

ค.ศ. 1960 พี แสแกนเนล³ (P. Scannell) ได้ศึกษาการทำนายความสำเร็จทางการศึกษาในวิทยาลัยจากผลการเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลการศึกษาดังแต่ชั้นประถมศึกษาจนสำเร็จชั้นมัธยมศึกษา กับคะแนนเฉลี่ยในชั้นปีที่ 1 และคะแนนเฉลี่ยสะสมทั้ง 4 ปี ของผู้เข้าศึกษาในมลรัฐไอโอวา (IOWA) จำนวน 3,202 คน ในระหว่างปี 1949 - 1953 และเปรียบเทียบการทำนายสัมฤทธิ์ผลในวิทยาลัย โดยใช้คะแนนสัมฤทธิ์ผลการศึกษาชั้นประถมศึกษา และมัธยมศึกษาเป็นการทำนาย ปรากฏว่าผลการเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในวิทยาลัยสูงขึ้นตามลำดับ และตัวทำนายที่ดีที่สุด คือ คะแนนเฉลี่ยในโรงเรียนมัธยมศึกษา

²Henry E. Klugh and Robert Bierly, "The School and College Ability Test and High School Grade as Predictor of College Achievement," Educational and Psychological Measurement, 29 (1959), pp. 625 - 626.

³Pale P. Scannell, "Predicting of College Success from Elementary and Secondary School Performance," Journal of Educational Psychology, 51 (June, 1960) pp. 130 - 134.

จอห์น มาแชล ลอง⁴ (John Marshall Long) ได้ศึกษาวิธีทำนายความสำเร็จในการศึกษามหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดโดยใช้แบบทดสอบเป็นชุด และสัมฤทธิ์ผลการศึกษาในโรงเรียนมัธยมเป็นตัวแทน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทดสอบความสามารถซึ่งประกอบด้วยคะแนนทางภาษา และคะแนนรวมทั้งหมดคะแนนเฉลี่ยผลการศึกษาในโรงเรียนมัธยม คะแนนจากแบบทดสอบ กิลฟอร์ด - ซิมเมอร์แมน เซอร์เวย์ (Guilford - Zimmerman Survey = (GZS)) และคะแนนทดสอบการฝึกฝนทางภาษาอังกฤษ กับผลการศึกษาในชั้นปีที่ 1 ปรากฏว่า ตัวทำนายตัวเดียวที่ดีที่สุด คือ คะแนนเฉลี่ยผลการศึกษาในโรงเรียนมัธยม ตัวทำนายที่เวิรวมกันที่ดีที่สุดคือคะแนนเฉลี่ยผลการศึกษาในโรงเรียนมัธยม และคะแนนทดสอบความสามารถทางภาษา

ค.ศ. 1964 คุณฮาร์ท (Kunhart) และโอลสัน⁵ (Olson) ได้ศึกษาถึงประสิทธิภาพของตัวทำนาย โดยใช้แบบทดสอบ เอซีอี (American Council on Education = ACE) ทดสอบนิตซึ่งสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย จำนวน 471 คน ได้หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนวิชาหลัก 6 วิชาที่เรียนในมหาวิทยาลัยกับคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยอยู่ในระดับปานกลาง คือ $r = .303$

---

⁴John Marshall Long, "The Prediction of College Success from a Battery of Test and from High School Achievement," Dissertation Abstract, 21 (Nov. 1960), p. 1100.

⁵William E. Kunhart and Engene V. Olson, "American Council on Education Psychological Examination Score as Predictors of Success in Academic College Course," Journal of Educational Research, 57 (1964), p. 10.

ค.ศ. 1965 โรเมอร์⁶ (Roemer) ได้ศึกษาความเที่ยงตรงในการทำนายความสำเร็จในการศึกษาในคณะแพทยศาสตร์ ด้วยคะแนนสอบคัดเลือกและผลการศึกษาก่อนเข้าศึกษา โดยหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายสามตัว คือ คะแนนทดสอบต่าง ๆ ของแบบทดสอบคัดเลือก คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบนี้ และคะแนนเฉลี่ยผลการศึกษาก่อนเข้าคณะแพทยศาสตร์ กับเกณฑ์ต่าง ๆ คือ คะแนนเฉลี่ยแต่ละปีตั้งแต่ปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 2 ปีแรก คะแนนเฉลี่ยรวม 4 ปี ของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ในเมืองเซนต์หลุยส์ จำนวน 836 คน ปรากฏว่า ไม่มีตัวทำนายใดมีความเที่ยงตรงเป็นที่น่าพอใจ คะแนนเฉลี่ยก่อนเข้าศึกษาในคณะแพทยศาสตร์เป็นตัวทำนายที่สำคัญที่สุด และทำนายคะแนนชั้นปีที่ 1 ได้มากที่สุด ทำนายคะแนนชั้นปีที่ 4 ได้น้อยที่สุด

ค.ศ. 1967 แพสสันส์⁷ (Passons) ได้ศึกษาความแม่นยำในการใช้แบบทดสอบเอทีซี (American College Test = ACT) แบบทดสอบความถนัดทางวิชาการ (Scholastic Aptitved Test = SAT) และคะแนนสัมฤทธิ์ผลการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยผลการศึกษาระดับแรก และทำนายคะแนนวิชาการศึกษาทั่วไป 10 วิชาของนิสิตชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเพรสโน (Presno State College) จำนวน 882 คน ซึ่งสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 1963 ถึง 1964 ปรากฏว่า คะแนนสัมฤทธิ์ผลการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความแม่นยำในการทำนายสูงสุด ตัวทำนายเดียวที่มีประสิทธิภาพสูงสุด คือ คะแนนทดสอบความถนัดด้านภาษา (SAT - Verbal)

⁶R.E. Roemer, "Nine Year Validity Study of Prediction of Medical School Study," The Journal of Educational Research, 59 (December, 1965) pp. 183 - 185.

⁷William R. Passons, "Predictive Validities of the ACT, SAT and High School Grades for First Semester GPA and Freshman Course," Educational and Psychological Measurement, 27 (1967), pp. 1143 - 1144.

เฮอร์แมน (Hurman) เฮย์วูด (Heywood) และลิดเดิล⁸ (Liddle) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้าวิทยาลัย กับคะแนนเฉลี่ยเทอมแรกของการศึกษาในวิทยาลัยของนักเรียนฝึกหัดครูที่เข้าต่อในคณะศิลปศาสตร์ ปรากฏว่าความสัมพันธ์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณก็ได้ออกแบบทดสอบ 3 ชุดที่ใช้ในการสอบคัดเลือก มีค่าอยู่ในระดับปานกลาง ($R = .41$) จึงสรุปได้ว่าควรปรับปรุงแบบทดสอบให้มีความเชื่อถือได้มากกว่านี้ และใช้ทฤษฎีทางบุคลิกภาพในความถนัดทางวิชาการ สถิติปัญญา ความขยันหมั่นเพียร และประสบการณ์ รวมพิจารณาด้วย

การวิจัยภายในประเทศ

พ.ศ. 2504 ภิญโญ สาคร⁹ ได้ศึกษาความสำเร็จในการศึกษาของนิสิตในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมในชั้นเตรียมอุดมศึกษากับคะแนนเฉลี่ยทุกวิชา ทุกแผนกวิชาของคณะต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ยกเว้นคณะครุศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ปรากฏว่าผลการศึกษาในชั้นเตรียมอุดมศึกษากับผลสอบในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทุกวิชา ทุกชั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($r = .384$) [และผู้ที่โคะแนนรวมร้อยละ 64 ขึ้นไปมีโอกาสเรียนสำเร็จ]

⁸Robert Hurman, Harold Heywood and Royer L. Liddle, "Predicting College Academic Achievement from TAV Selection System of Fifty Males Elementary Teacher Trainings," Journal of Educational Research, 60 (No. 5, 1967), p. 221.

⁹ภิญโญ สาคร, "ความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย เปรียบเทียบกับการศึกษาชั้นเตรียมอุดมศึกษา ของนิสิตปริญญาตรีที่ออกจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2499 - 2503," รายงานการวิจัย CUEE 1961 (แผนกวิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2504)

พ.ศ. 2506 ประสานวงศ์ บูรณพิมพ์¹⁰ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับคะแนนเฉลี่ยปลายปีของนักเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2505 ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อต้นปีการศึกษา 2505 และ 2504 ควบบททดสอบที่คัดแปลงมาจากแบบทดสอบความพร้อมเมโทรโพลิแตน (Metropolitan Readiness Test) และควบบททดสอบเชาวนของไอทิส กับคะแนนเฉลี่ยปลายปีของเด็กพวกเดียวกัน และคะแนนเฉลี่ยปลายปีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2505 มีค่าเป็น .349 และ .331 ตามลำดับ และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

พ.ศ. 2507 ศรีนวล ศิริมิลินทร์¹¹ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กับคะแนนสอบปลายปีในชั้นเตรียมอุดมศึกษาของนักเรียนกลุ่มเดียวกัน ปรากฏว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนเตรียมอุดมศึกษา แผนกวิทยาศาสตร์ ปีการศึกษา 2502 ถึง 2503, 2503 ถึง 2504 และ 2504 ถึง 2505 มีค่า .36, .18 และ .25 ตามลำดับ

005674

¹⁰ประสานวงศ์ บูรณพิมพ์, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับคะแนนเฉลี่ยปลายปีของนักเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2, 3 ปีการศึกษา" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506)

¹¹ศรีนวล ศิริมิลินทร์, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เฉพาะแผนกวิทยาศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2502 - 2503, 2503 - 2504, 2504 - 2505" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507)

พ.ศ. 2509 ไพฑูรย์ บุญยเวช¹² ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลป์ ปีการศึกษา 2506 กับผลการศึกษาเมื่อเป็นนิสิต ชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ เฉพาะหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสังคมศึกษา ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลการศึกษาในชั้นปีที่ 1 หรือผลการศึกษาในชั้นปีที่ 2 กับคะแนนสอบไล่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือกับคะแนนสอบคัดเลือกมีค่าไม่แตกต่างกัน ประสิทธิภาพในการทำนายเมื่อใช้คะแนนสอบไล่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือคะแนนสอบคัดเลือกเป็นตัวทำนายจะดีพอ ๆ กัน และเมื่อเทียบกับในระหว่าง 3 หมวดวิชาแล้ว คะแนนหมวดวิชาภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพในการทำนายสูงกว่าหมวดวิชาอื่น ๆ

พ.ศ. 2510 สำนักงานวางแผนการศึกษา¹³ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในชั้นอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2505 ถึง 2509 โดยศึกษาจากคะแนนของนักเรียน 800 คน เป็นนักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์ 570 คน แผนกศิลป์ 157 คน ที่เหลือเป็นนักเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนจากวิทยาลัยครู และนักเรียนที่ไม่ทราบประเภท ผลส่วนหนึ่งปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับคะแนนสอบคัดเลือกบางวิชา เช่น ภาษาอังกฤษ ก, ข คณิตศาสตร์ ก, ข ฟิสิกส์ เคมี

¹²ไพฑูรย์ บุญยเวช, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลป์ ปีการศึกษา 2506 กับผลการเรียนเมื่อเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และ 2 คณะอักษรศาสตร์ เฉพาะหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสังคมศึกษา" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, แผนกวิชาวิจัยการศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509)

¹³สำนักงานวางแผนการศึกษา, รายงานการวิจัยนักเรียนที่สอบเข้าศึกษาในชั้นอุดมศึกษา พ.ศ. 2505 - 2509. (2506) หน้า 3 - 4.

และชีววิทยา มีค่าเป็น .62 .51 .77 .70 และ .71 ตามลำดับ แสดงว่า นักเรียน
 ที่สอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใค้คะแนนดี ยอมใค้คะแนนดีในการสอบคัดเลือกด้วย ส่วน
 ความสัมพันธ์รายวิชาปรากฏว่า คะแนนวิชาฟิสิกส์ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับคะแนน
 ฟิสิกส์ในการสอบคัดเลือก มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็น .81 แผนกศิลป ค่าสัมประสิทธิ์
 สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับคะแนนสอบคัดเลือกหมวดวิชา
 ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา และวิชาเลือกมีค่าเป็น .52 .55 และ .61 ตามลำดับ

ในปีเดียวกัน ทรนษา สาทรายทอง¹⁴ ใค้ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์
 ระหว่างคะแนนสอบไล่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย
 ปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัย
 แพทย์ศาสตร์ เพื่อให้ทราบว่าควรจะใค้คะแนนจากการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แทน
 คะแนนสอบคัดเลือกใค้หรือไม่ และเมื่อใค้คะแนนทั้งสองอย่างรวมกันจะให้ผลดีใค้เพียงใค้
 โดยศึกษาคะแนนของนักศึกษาที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย
 แพทย์ศาสตร์ ปีการศึกษา 2507 และ 2508 จำนวน 521 คน ผลปรากฏว่า สามารถ
 ใค้คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แทนคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยใค้ และ
 เมื่อใค้คะแนนทั้งสองอย่างรวมกัน จะมีประสิทธิภาพในการทำนายมากกว่าใค้คะแนน
 อย่างใค้ยวทำนาย

¹⁴ทรนษา สาทรายทอง, "การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนน
 สอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2507
 และ 2508 กับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยแพทย์ศาสตร์"
 (วิทยานิพนธ์ ปรินญูญามหาบัณฑิต, แผนก วิชาวิจัยการศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2510.)

สายหยุด เขียวคอกน้อย¹⁵ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับการสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อให้ทราบว่าควรจะใช้คะแนนจากการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แทนคะแนนสอบคัดเลือกได้หรือไม่และเมื่อใช้คะแนนทั้งสองอย่างรวมกันจะให้ผลดีเพียงใด โดยศึกษาคะแนนของนักศึกษาที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 583 คน ผลปรากฏว่าคะแนนหมวดวิชาภาษาอังกฤษทำนายความสำเร็จในการศึกษาได้ดีกว่าหมวดวิชาอื่น และสามารถใช้คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แทนคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยได้ และเมื่อใช้คะแนนทั้งสองอย่างรวมกันจะมีประสิทธิภาพในการทำนายดีกว่าใช้คะแนนอย่างเดียวทำนาย.

พ.ศ. 2512 บุญเรียง ศรีคำพร¹⁶ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนหมู่เดียวกันในหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และคะแนนรวมของทั้ง 5 หมวดวิชา โดยใช้คะแนนสอบไล่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และคะแนนสอบไล่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มเดียวกันของนักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 150 คน และแผนกศิลป์จำนวน 150 คน ในโรงเรียนรัฐบาลสวนกลาง ปรากฏผลว่าคะแนน

¹⁵สายหยุด เขียวคอกน้อย, "การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับการสำเร็จในการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, แผนกวิชาวิจัยการศึกษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510)

¹⁶บุญเรียง ศรีคำพร, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนหมู่เดียวกัน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, แผนกวิชาวิจัยการศึกษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512)

สอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สามารถทำนายคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ และคะแนนหมวดวิชาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพในการทำนายสูงทั้งในแผนกวิทยาศาสตร์และศิลป์

พ.ศ. 2513 สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ¹⁷ ได้ศึกษาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 คะแนนสอบคัดเลือกกับผลการศึกษาในชั้นปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510 และ 2511 โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Sampling Technique) รวมจำนวนตัวอย่างทั้ง 2 ปี 5,830 คน ได้วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนดังกล่าว ประกฏผลสรุปได้ว่า คะแนนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 สูงกว่าคะแนนสอบคัดเลือกร้อยละ 67.70 ซึ่งเชื่อได้ว่าคะแนนรวมมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีสัมประสิทธิ์สภาพในการทำนายผลการเรียนของนิสิตนักศึกษาในชั้นปีที่ 1 ได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือกที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน และคะแนนรายวิชาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับผลการเรียนรายวิชาในชั้นปีที่ 1 สูงกว่าคะแนนรายวิชาสอบคัดเลือก ร้อยละ 57.28 ดังนั้น ถ้าจะใช้คะแนนรวม หรือคะแนนรายวิชาของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นเกณฑ์ในการสอบคัดเลือกนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาก็ย่อมทำได้

วรรณรัตน์ อังสุประเสริฐ¹⁸ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่

¹⁷สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ, "สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน ม.ศ.5 คะแนนสอบคัดเลือกกับผลการศึกษาในชั้นปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510 และ 2511," รายงานการวิจัย (2513) หน้า 5 - 6.

¹⁸วรรณรัตน์ อังสุประเสริฐ, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของแต่ละภาคการศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของแต่ละภาคการศึกษา โดยนำคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของนักเรียนกลุ่มเดียวกัน จำนวน 1,909 คน มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้โดยใช้เทสต์ (z - test) ได้ข้อค้นพบว่า คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทุกหมวดวิชาในทุกภาคการศึกษา

จากการวิจัยดังกล่าวจะเห็นว่าผู้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนหลายประเภทเพื่อการทำนายความสำเร็จในการศึกษาระดับต่าง ๆ โดยพิจารณาจากคะแนนก่อนถึงการศึกษาในระดับนั้นเป็นตัวทำนาย ทั้งในฐานะเป็นตัวทำนายอย่างเดียว และเป็นตัวทำนายร่วมกับตัวทำนายอื่น ๆ ยิ่งตัวทำนายอยู่ในระดับการศึกษาชั้นสูงขึ้น การทำนายก็มีประสิทธิภาพสูงขึ้น แม้ว่าจะมีการศึกษาถึงข้อดีข้อเสียเปรียบเทียบในการใช้คะแนนอื่น ๆ ก่อนเข้าการศึกษา กับคะแนนสอบคัดเลือก แต่คะแนนสอบคัดเลือกก็ยังมีประสิทธิภาพในการทำนายที่นำยืคคือเป็นเกณฑ์การพิจารณาได้ การวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกกับความสำเร็จในการศึกษาในวิทยาลัยวิชาการศึกษา พิษณุโลก จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ผู้วิจัยจึงได้นำแนวความคิดเหล่านี้มาศึกษากับประชากรที่จะเป็นครู หรือนักการศึกษาส่วนใหญ่ในประเทศไทย

